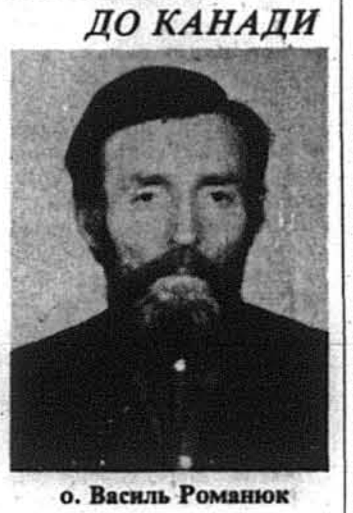
Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXIX. Ч. 87. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. СЕРЕДА, 12-го ТРАВНЯ 1982 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. WEDNESDAY, MAY 12, 1982 No. 87. VOL. LXXXIX.

СПОНЗОРУЮТЬ ПРИЇЗД О. ВАСИЛЯ РОМАНЮКА ДО КАНАДИ

о. Василь Романюк

Торонто, Онт. (Комісія за Звільнення Українських Політичних В'язнів у СССР). — П'ять відомих українських громадян міста тут і членів Української Греко-Православної Церкви з парафії катедрального храму св. Володимира офіційно зобов'язалися спонзорувати приїзд о. Василя Романюка як еміґранта до Канади. На заклик Комісії за Звільнення Українських Політв'язнів у СССР спонзорство підписали: Арсен Степанюк, Борис Оранський, Тарас Мудрий, Іван Граблюк та Іван Шлапак — цим виявляючи їхній патріотизм і українську громадську свідомість.

Як відомо, о. Романюк був вперше заарештований у 1944 році, маючи тоді всього 19 років життя. Після 10-ти років кари у сталінських таборах, він був звільненей у 1955 році. У 1964 році він став священиком і виконував свої обов'язки по різних парафіях, а останнього часу перед другим арештом — у славному Космачі на Гуцульщині.

За патріотичну і релігійну діяльність отець був другий раз заарештований 12-го січня, 1972 року, і його знову запроторили на десять років у московські тюрми, концтабори і заслання. Згідно з засудом, о. Романюк мав бути тепер вже „звільнений", хоча його доля і теперішне місце перебування ще невідомі. Разом о. В.Романюк уже відбув повних 20 років большевицьких тюрем і каторги.

Отець Романюк, якому 9-го грудня, 1981 року, сповнився 61 рік життя, одружений з Марією Антонюк і має сина Тараса.

Слід теж відмітити, що батько отця Романюка загинув у Сибірі, а брата отця вбила сторожа, коли він намагався втікати з каторги.

Відбулись наради делеґатів нюйоркської Округи УНС

Ню Йорк, Н. Й. (в. л). — У п'ятницю, 30-го квітня ц. р., тут в Українському Народному Домі відбулись з ініціятиви Управи Окружного Комітету, зглядно його голови головного радного Миколи Хоманчука, наради делеґатів нюйоркської Округи УНС на 30-ту Конвенцію, яка, як відомо, розпічне свої наради в тижні від 24-го травня в Рочестері. Про підготову до Конвенції, після формального відкриття нарад, інформував зібраних головний предсідник д-р Іван Флис, висловлюючи признання і подяку Конвенційному комітетові під головуванням Михайла Гавриляка, до якого входять ще інших 30 союзових активістів. Існує декілька підкомісій цього Комітету, — заявив д-р І. Флис, — які займаються підготовою подробиць конвенційної програми в порозумінні з Головним Екзекутивним Комітетом УНС, а головно з головним предсідником, який вже кілька разів побував на засіданні Комітету у Рочестері.

Д-р І. Флис переповів програму Конвенції, заповідаючи, що в п'ятницю, 28-го травня гостем Конвенції буде віцепрезидент Джордж Буш, а в четвер, 27-го травня, головно вечором коли відбуватиметься конвенційний бенкет, промовлятимуть також інші запрошені американські політичні федеральні, стейтові й міські речники. В неділю, перед початком Конвенції, відбудеться о год. 6:30 вечора у великій концертовій залі готелю Голідей Інн-Дженнесі Пляза, при 120 Мейн вулиці, великий репрезентативний концерт у якому виступатимуть солісти, хор танцюристи. Славко Новицький, відомий український продуцент фільмів, покаже фільм про УНСоюз, головним коментатором якого є відомий голливудський актор Джек Пеленс (Палагнюк). Полагоджено вже також справу машин до голосування. Є бажання, щоб закінчити Конвенцію на протязі п'ятьох днів. Д-р І. Флис при тому повідомив, що делеґати можуть користуватися безплатним транспортом з летовища до готелю, але про це, треба повідомити адміністрацію готелю з летовища. Для тих, що приїдуть до Рочестеру власними автомобілями, готель забезпечить паркування.

Після цієї вступної і вичерпної інформації, яку пізніше прийшлося ще й ще раз доповнювати головному предсідникові, вив'язалась довша, але ділова дискусія, чи радше виміна думок між представниками Головного Уряду і присутніми делеґатами, які, на жаль, не всі прийшли на наради і не оправдали своєї відсутности.

Про просвітню роботу УНС в минулому довше згадав д-р Ярослав Падох, довголітній головний секретар, а тепер почесний член Головного Уряду УНС, яка, на його думку „десь згубилась по дорозі? Він турбувався також фактичною ліквідацією Культурної комісії, занедбаною пропозицією про створення культурної фундації, яка значно скріпила б престиж УНСоюзу і стимулювала б працю громади. Він пропонував, щоб з цими й іншими подібними справами Екзекутивний Комітет вийшов на Конвенції з конкретною ініціятивою, як також призадумався над цілковитою перебудовою Організаційного Відділу, бо доцьогочасними методами не буде можливо далі працювати.

Інший дискутант, Роман Крупка, звертав увагу на розбіжності у нашій українській громаді і між членами Головного Уряду і запитував: чому звіти деяких членів Головного уряду є на такому низькому рівні. Слово забирали також інші делеґати, а саме: д-р Олег Волян-

(Закінчення на стор. 4)

Ред. Я. Гайвас вибув зі складу редакції „Свобода"

Джерзі Сіті, Н. Дж. — Редактор Ярослав Гайвас, довголітній кореспондент „Свободи" і відомий політичний та громадський діяч, який був затруднений на повний час у видавництві від 17-го березня 1980 року, вибув зі складу редакції з днем 1-го травня і перейшов на повну емеритуру, обіцяючи співпрацювати зі „Свободою" в міру спроможності. Ред. Я. Гайвас працював в редакції „Свободи" на підставі дворічного домовлення, яке вигасло 30-го квітня ц. р.

ПРОТЕСТУЮТЬ ПРОТИ НОВОЇ КАМПАНІЇ АТЕЇСТКИ

Джерзі Сіті, Н.Дж. (Т.К.) — Меделині Мирри О'Гер, відомій атеїстці, у наслідок заходів якої 15 років тому було усунено читання Біблії і молитви з усіх шкіл публічної системи, уділено державне переслухання у Вашінґтоні у справі її нової антирелігійної акції. О'Гер цим разом розпочала кампанію, щоб заборонити читання Євангелії засобами повітряної інформації (телебачення, радіопересилання тощо). Крім того, О'Гер переводить кампанію, щоб всі різдвяні програми, різдвяні пісні і колядки усунути зі системи публічних шкіл і з публічних місць.

Спонтанно зареаґували мешканці З'єднаних Стейтів Америки, розпочавши протиакцію — розповсюдження інформативного листа з виясненням заходів і намірів М. О'Гер, зі закликом до населення масово протиставитися цим заходам обмежування свободи слова, гарантованого Конституцією цієї країни. В листі попереджається, що, якщо б акція М. О'Гер завершилася успіхом під час державного переслухання перед Федеральною комунікаційною комісією у Вашінґтоні у справі її петиції число 2493, це може відкрити їй шлях до дальших радикальних заходів для усунення релігійних програм з радіо, телевізійних передач та різвяних програм зі шкіл.

Під багатьма українськими церквами, як і в американських установах, роздаються ці інформативні листи. При кінці листа поміщено вже готовий текст протесту проти петиції число 2493 О'Гер, який, вписавши прізвище і адресу, слід висилати на адресу: Federal Communications Commission, 1919 „M" Street, Washington, D.C. 20054, Re: Petition No. 2493.

Потрібно один мільйон підписів, щоб унешкідливити дії атеїстки О'Гер.

КОНҐРЕСМЕН П. ПАЙЗЕР ОБОРОНЯЄ УКРАЇНСЬКОГО ЮНАКА

Ню Йорк, Н.Й.—Конґресмен Пітер Пайзер, демократ з Вестчестеру і Бронксу, Н.Й., який від самого початку дуже прихильно ставився до оборони Володимира Половчака, українського юнака, який залишився у З'єднаних Стейтах Америки, не зважаючи на тиск батьків, совєтської амбасади і деяких адвокатів, заявив кореспондентам, що він і далі, якщо зайде така потреба обонятиме право Володимира залишитися у ЗСА, країні, яку він полюбив.

Пайзер, один з перших конґресменів-оборонців В. Половчака, опублікував у місцевій газеті письмо від Володимира, одержане вправді ще в січні цього року, але яке вияснює чому В.Половчак хоче залишитися у цій країні. Крім того конґресмен Пайзер хотів надати цьому листові розголосу у зв'язку з інтерв'ю, яке дав американським кореспондентам Михайло Половчак, батько Володимира, після його другого приїзду до ЗСА. У інтерв'ю старший Половчак розказав, як то добре жилося йому і дітям у Совєтському Союзі.

Володимир пише до конґресмена, що картина його дитинства була радше притемнена вічніми сварками в родині і занедбанням дітей, не говорячи вже про матеріяльну нужду, яку переживали не тільки Половчаки в Україні, але також тисячі інших українців.

„Він, (тобто батько) ніколи нами не займався, не ходив на спортові змагання з дітьми, до кіно, в парк, а опікувалась мною бабця аж до 12-го року життя, тобто до виїзду до ЗСА".

В листі В.Половчак виразно і недвозначно заявляє конґресменові, що він за всяку ціну хоче залишитись в Америці і не повернеться до СССР. У листі він дуже красномовно описує життя в совєтській Україні, вказує на брак товарів першої потреби, зокрема харчів, одягу та інших речей, на відсутність свободи і підкреслює, що він вірить в Бога, але в Україні Богослужб не відвідував. „Тут повна свобода, дуже цікава система навчання в школах, повна свобода віровизнання і всі до мене приязно відносятся",—заявляє В.Половчак у згаданому листі.

Конґресмен П.Пайзер заявив, що він й далі буде цікавитись долею цього хлопця і пильнуватиме, щоб часом не наступило беззаконня, щоб його проти волі не вивезли до Совєтського Союзу, над чим працює багато темних сил.

Сестру Міріям Кляру, ЧСВВ, переобрано президентом Менор коледжу

Сестра Міріям Кляра

Дженкінтавн, Па. — Тут у неділю, 2-го травня, відбулося прийняття з нагоди інсталяції Сестри Міріям Кляри, ЧСВВ, на нову п'ятирічну каденцію як президентку Менор Джуніор коледжу. Її нещодавно було одноголосно обрано Радою директорів цього коледжу. На прийнятті господарі і гості підкреслювали беззастережну відданість Сестри — президентки школі і вона дістала численні вияви вдячности від студентів, професорів, батьків, адміністрації, Ради директорів та представників громади і бизнесу з навколишнього терену. Мистець Андрій Мадай намалював спеціяльно на цю нагоду ікону для подарунку Сестрі-президентці.

Сестра Міріям Кляра є монахинею Чину Святого Василія Великого з 1952 року. Вона була в складі професорів і керівників коледжу вже 20 років, працюючи учителькою і адміністратором школи. Сестра Міріям Кляра дістала ступінь бакалявра освітніх дисциплін і ступінь маґістра освітніх наук з Дюкейн університету в Пітсбурзі. Тепер вона знову протягом п'яти років керуватиме цим коледжем, що є дворічною жіночою школою, яка дає своїм студентам можливість навчатися на факультетах: бизнесовому, охорони здоров'я, гуманістичному, природознавчому і точних наук.

ВИСТАВКА РОКСОЛЯНИ ҐІЛІЦІНСЬКОЇ

Чикаґо, Ілл. — 29-ий Відділ Союзу Українок Америки влаштовує виставку олійних картин Роксоляни Ґіліцінської, в днях 14-го, 15-го і 16-го травня ц.р., в Осередку Українського Сеньйора, 2355 В. Чикаґо авеню. Відкриття виставки в п'ятницю, 14-го травня, о год. 8-ій вечора, з присутністю мисткині.

ПРЕЗИДЕНТ ВИСТУПИВ ЗА МОЛИТВОЮ В ШКОЛАХ

Вашінґтон. — Тут, у четвер, 6-го травня, перед авдиторією, що складалася з 120 осіб — релігійних і політичних провідників, у „садку троянд" Білого Дому, президент Роналд Реґен виступив із сильною підтримкою для добровільної спільної молитви по американських публічних школах. Такі молитви були звичайним і щоденним явищем у ЗСА перед 1962 роком, коли Верховний Суд, на вимогу атеїстичних кіл в Америці та інших, спеціяльно атеїстки Меделин Мирри О'Гер, визнав молитву в школах незгідною з Першим додатком до Конституції про невтручання Уряду у справи релігії.

У своїй промові Президент сказав, що молитва у школах зміцнює віру в Творця, який Єдиний має силу благословити Америку", і оголосив при цьому, що він внесе пропозицію на Додаток до Конституції про добровільну молитву, але самого тексту пропонованого додатку він не подав.

Президент не критикував дію Верховного Суду з 1962 року, навіть сказав вибачливо, що цей суд насправді діяв під тиском не шкільників, але людей, які „неправильно читають і інтерпретують Перший додаток до Конституції", кажучи далі з великим дотепом, що він сам ні на хвилину не уважав, що цей Додаток, — так часто цитований противниками молитви чи інших релігійних практик в Америці, — мав на меті „оберігати нас від релігії", насправді цей Додаток, писаний батьками цієї країни, має ясну мету — „оберігати релігію і віру від тиранії уряду".

Перший Додаток каже, між іншим: „Конґрес не повинен виносити закони відносно встановлювання релігій, і не повинен забороняти виконування таких". Щоб новий Додаток до Конституції було додано, треба, щоб його ухвалив Конґрес, а потім ратифікували його 38 стейтів.

Підтримка Президента, як і можна було сподіватися, викликала сильні голоси „за" і „проти". Але Білий Дім знає, що цей проєкт Президента є популярний серед американців бо, не зважаючи на опір вже тепер Американської Юнії цивільних свобід, керівних жидівських релігійних провідників і деяких протестантських, зокрема Південної баптиської конвенції та інших, населення Америки на всіх відомих опитувальних системах висловлюється у відношенні 4:1 за молитвою в школі. Отже 85 відсотків опитуваних американців хочуть повороту до цих, дуже малих, зрештою, релігійних практик. З Президента теж задоволені представники „Моральної більшости" на чолі з отцем Джеррі Фалвелом, та інші громадяни з „Моральної більшости".

Ґреґем проповідував в баптистській церкві в Москві

Москва, СССР.—Відомий американський євангелист-проповідник Биллі Ґреґем проповідував у неділю, 9 го травня ц.р., в баптистській церкві в Москві в присутності понад 1,000 осіб, які мусіли мати спеціяльні квитки вступу, щоб одержати місце в церкві. Пастор Ґреґем прибув на запрошення совєтського уряду взяти участь в „релігійній конференції проти атомової війни".

Під час півгодинної проповіді в англійській мові, яку перекладано на російську, пастор Ґреґем тримався виключно релігійної тематики, не згадуючи ані одним словом про свободу релігії в СССР. Навпаки, у проповіді він сказав, що „Христос дав людині можність бути добрим робітником і льояльним громадянином..."

Під час його проповіді якась молода жінка на балконі церкви піднесла транспарант з написом „Маємо понад 150 в'язнів ув'язнених за проповідування св. Євангелія". Після богослуження аґенти безпеки забрали цю жінку мабуть до поліційної станції. Аґенство ТАСС відмовилося переслати до Америки знимку з того моменту. Знимку зробило аґентство Юнайтед Прес Інтернешенел.

Після даних різних релігійних організацій, в Совєтському Союзі є понад 500,000 баптистів. Більш як половина з них в організаціях-громадах є під юрисдикцією Всесоюзної ради євангельських християн-баптистів, які є під контролею совєтського уряду. Нереєстрованих баптистів переслідує уряд.

Американські кореспонденти подали, що багато вірних прибуло з України, Естонії, Сибіру й Узбекістану, й мало з них мали нагоду навіть поглянути на американського проповідника. Совєтська преса нічого не подала про його приїзд до СССР.

Буш повернувся з Китаю з новими ідеями

Вашінґтон, Д.К.—Віцепрезидент Джордж Буш повернувся до ЗСА з довшої поїздки по країнах Південної Азії, під час якої він відвідав також Китайську Народну Республіку і зустрічався там з керівними китайськими політичними діячами. З цієї поїздки Буш нібито привіз зі собою нові „сконкретизовані ідеї" для президента Роналда Реґена у справі розв'язки тайванського питання і труднощів, які має Вашінґтон з Пекіном в останньому часі, головно від часу рішення Уряду ЗСА продавати Тайванові запасні частини до раніше проданої американської зброї, проти чого гостро виступає Китай, погрожуючи зірванням дипломатичних зв'язків із З'єднаними Стейтами Америки.

Віцепрезидент Буш відбув в тій справі довшу розмову із заступником першого секретаря Центрального Комітету Комуністичної партії Китаю Денґ Шіяпінґом, фактичним керівником сьогоднішньої закордонної і внутрішньо-китайської політики, а також прем'єр-міністром Зао Зіянґом, міністром закордоних справ Гуан Ґом Гуа і заступником прем'єра Ван Лі.

Очевидно, Буш вважає свої „нові ідеї" за такі важливі, що він відмовився про них говорити з кореспондентами і не бажав коментувати їх на пресовій конференції. Він також не відповів на запитання, чи ті „ідеї" походять від китайського нового керівництва. Віцепрезидент тільки кількакратно підкреслював, що під час розмови китайці кілька разів поверталися до продажі запасних частин і дрібної зброї Тайванові і заявляли, що відносини Китаю до ЗСА є сьогодні найгірші від часу підписання формальних дипломатичних зв'язків в січні 1979 року.

Покищо Буш не зустрічався ще з Президентом, бо він по дорозі до Вашінґтону зупинився на короткий відпочинок на Гаваях, але політичні спостерігачі кажуть, що він вже вспів повідомити президента Реґена про важливіші справи своєї місії, яку Буш вважає за дуже успішну.

БРИТАНІЯ ПРОДОВЖУЄ ОБСТРІЛЮВАТИ ФАЛЬКЛЯНДСЬКІ ОСТРОВИ

Лондон, Велика Британія. — Воєнна фльота Великої Британії продовжує бомбардувати різні пункти на Фальклядських островах і, як про це не висловлюється один з британських кореспондентів, приготовляє можливість висадки на острови військових частин.

Британський кореспондент Пітер Арчер, який перебуває на кораблі „Гермес", інфомує з району південного Атлантику, що британські воєнні кораблі наблизилися до Порт Станлі і вже третій день підряд з короткими перервами, обстрілюють важливі військові пункти, зокрема летовище й військові магазини, на островах. Арґентинська газета „Ля Расон", покликаючись на достовірні джерела, пише, що британське бомбардування островів приносить багато гуку, але не завдає великий матеріяльних шкод арґентинським укріпленням. Речник британського міністерства оборони заявив на запитання кореспондентів, що йому нічого не відомо про будьяку висадку англійських вояків на острови, про яку згадує кореспондент Арчер.

В Лондоні прем'єр-міністер Марґарет Тачер нараджується з членами свого так званого „воєнного кабінету", але уряд не складає від себе жадних погрозливих чи примирливих заяв. Раніше Тачер, розмовляючи з журналістами заявляла, що у випадку невдачі мирних заходів Об'єднаних Націй, вона буде змушена дати наказ на інвазію островів, тим більше, що Арґентина не змінила досі своєї позиції.

В Буенос Айресі речники арґентинського уряду заявили, що навпаки Арґентина бажає замирення і суверенітет над Фальклядськими островами, який колись був передумовою виведення війська, є тепер тільки ціллю Арґентини та що Арґентина прийме пропозицію ОН, якщо вона не порушуватиме престижу Арґентини і її теперішнього уряду.

Поінформовані британські військові джерела признались, що Велика Британія, зареквірувавши два найбільші пасажирські кораблі „Квін Елізабет — II" і „Канберра", перекинула в район південного Атлянтику більшу кількість своїх вояків, що має познаки можливого десанту.

У світі

В ЗАХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ ВІДБУЛИСЬ СТРАЙКИ тих робітників, які затруднені альянтами на військових базах і підприємствах контрольованих американцями, англійцями, французами, канадцями і бельгійцями. Понад 100,000 таких робітників домагаються підвишки платень принаймні на сім відсотків. Більшість цих робітників працюють автоводіями, перекладачами, техніками та в інших ділянках. Страйками охоплені місцевості: Фульда, Ганау, Візбаден, Ґрінштадт, Ганновер, Мінден та інші. Страйк триває вже кілька днів і тому альянти мусіли закрити свої школи з огляду на брак транспортації, а на важливіші підприємства перекинути вояків.

УЧАСНИКИ КОНФЕРЕНЦІЇ ПІВНІЧНО-Атлантійського Союзу (НАТО), переважно міністри оборони, які зібрались у Брюсселі, Бельгія для обміркування загальної оборонної ситуації, ствердили, що Варшавський пакт на чолі із Совєтським Союзом, має під багатьма виглядами перевагу у звичайній наступальній зброї, зокрема летунстві, танках і числі військових одиниць, однак військові сили НАТО є спроможні відбити з успіхом кожну аґресію зі Сходу. Аналітики НАТО, а також генеральний секретар тієї організації Йозеф Люнс та адмірал Роберт Фолс з Канади, який є головою військової комісії стверджують, що сила держав НАТО полягає на мобільності військових частин, модерній зброї і технології та кращій якості летунства. Згідно з останніми інформаціями НАТО, Варшавський пакт тепер розпоряджає: 42,500 танками (НАТО тільки 13,000), 134-ма дивізіями війська (НАТО тільки 84-ма), 1,700 гелікоптерами (Захід має перевагу на 300). Існує рівновага в летунстві, але тільки в кількості, а не якості. Крім того, на випадок війни тільки ЗСА і Канада можуть вже в першому дні перекинути на европейський континент біля 4,000 бойових літаків, чого не спроможний зробити Варшавський пакт.

ПАЛЕСТИНСЬКІ ДЕМОНСТРАНТИ ОБКИДАЛИ камінням міністра оборони Ізраїля Арієля Шарона, коли він прибув на відвідини до Джабалії табору втікачів, поблизу Ґази на окупованих Ізраїлем арабських землях. А. Шарон не був поранений, але декілька осіб з його оточення були легко пошкоджені. Біля містечка Кан Юніс військо мусіло газовими бомбами розганяти шкільну дітвору, яка обкидувала камінням військовиків і проїжджаючі автомобілі. Декілька підлітків арештувала військова поліція, щоб встановити, хто саме був організатором протиізраїльського виступу.

ПЕРША ГРУПА САЛЬВАДОРСЬКИХ ВОЯКІВ, які переходили тримісячний вишкіл в З'єднаних Стейтах Америки, прибула до Ель Сальвадору, щоб там взяти участь у боротьбі проти марксистських партизан, зброєю яким доставляє комуністична Куба і Нікараґуа. З цієї нагоди контрольоване партизанами радіо заявило, що новоприбулі сальвадорці, „які пішли на службу американських імперіялістів", вже, мовляв, не зупинять процесу боротьби народу за повні демократичні права і соціяльну справедливість.

В ПЕКІНІ, КИТАЙСЬКА НАРОДНА РЕСПУБЛІКА, проходять пересунення на найвищому щаблі, а дехто з політичних спостерігачів називає це „чисткою", яка має на меті усунути від влади прихильників колишнього першого секретаря Комуністичної партії Китаю Гуа Куо-фенга, якого теперішній фактичний керівник компартії Денґ Шіаопінґ цілковито відсунув від влади і послав на „лікування" у засекречену місцевість. Денґ, розмовляючи з кореспондентами, заявив, що пересунення, а головно скорочення віцепрем'єрів з 13-ох до 2-ох зроблено тільки з економічних причин і з причин покращання оперативности праці урядових аґенцій.

ПЕРШИЙ РАЗ В ІСТОРІЇ ВАТИКАНУ 1,100 затруднених там переважно бюрових робітників влаштували короткотриваючий страйк і домагалися підвишки платень. Також в офіційному органі Ватикану „Ль'Оссерваторе Романо" появилася нотатка про страйк і вимоги робітників, затруднених у ватиканських установах, що колись не було б можливе. Профспілка затруднених у Ватикані робітників постала, до речі, за виразною згодою теперішнього Папи Івана Павла II.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 65¢ a month. Change of address — $1.00. Make chek or money orders payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to: "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу 65¢ місячно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

По чиїй стороні правда?

Арґентинський амбасадор у Вашінґтоні ще недавно назвав можливість війни між Арґентиною і Британією за Фальклtimes острови — „абсурдом". Але швидко після того абсурд став дійсністю і коли писані ці рядки — ранені і вбиті арґентинці й англійці стають жертвою цієї абсурдної війни, ракети збивають літаки й поцілюють кораблі, обидві сторони чваняться воєнними перемогами. Тритижневі мирові посередницькі зусилля державного секретаря Александра Гейґа розбилися об непоступливе становище Арґентини, що, мовляв, проблема суверенности Арґентини над Фальклянськими островами не може бути предметом дискусії і арґентинського прапора не вільно зняти з фальклянських скель ані на мить. Хто властиво у цьому абсурдному спорі має рацію, за ким властиво правда?!

Правда є за Арґентиною, коли вона твердить, що це „колоніялізм" Британії, яка вважає Фальклянські острови за „свої", хоч ці острови віддалені від Великобританії на кілька тисяч миль, проте правдою є також, що 2-го квітня цього року Арґентина висадила на Фальклянські острови коло 5,00 своїх вояків і силою роззброїла та взяла в полон невеличку британську залогу, що було очевидною аґресією. І тому Рада Безпеки Об'єднаних Націй 13-ти голосами проти одного голосу Панами і при одному „стриманому" голосі Совєтського Союзу натаврувала Арґентину, як аґресора і наказала їй відкликати з Фальклянських островів своє військо, чого Арґентина не зробила. Також президент Реґен натаврував збройний висад Арґентини на Фальклянських островах як аґресію і тільки Арґентина та деякі південноамериканські країни з расовомовної солідарности з Арґентиною уважають, що Арґентина тільки „відібрала" Фальклянські острови, які „незаконно" були в посіданні Великобританії рівно 190 років.

Коли Англія покликується на історичний принцип — близько двістірічного посідання Фальклянських островів, то цей принцип неправильний, фальшивий, як фальшивим був принцип Польщі, що покликувалася також на історичний принцип до володіння над Правобережжям України та ще довше над Східньою Галичиною (від 1340 до 1772 року). Польща відкидала принцип самовизначення народів, який шанує волю даного народу на його рідній землі, бож за всі ті століття свого володіння над українськими землями Польща не зуміла здобути на них своєї етнічної (національної) переваги. Арґентина також відкидає етнічний (національний) принцип, як критерій приналежности території до якоїсь держави. Нічого дивуватися арґентинському урядові, що він не хоче плебісциту на Фальклянських островах, чи їхні мешканці прагнуть британської чи арґентинської влади, бож тамошні 1,800 мешканців — це майже поголовно люди англійського роду, люди англомовні. Коли арґентинці обурюються на „безправне" володіння Великобританії над Фальклянськими островами від 1833 року, то чому вони не старалися за тих 190 років переселити туди бодай дві-три тисячі своїх земляків і тепер мати за собою не тільки „географічне право" до тих островів, але й етнічне, національне, найсправедливіше?!

Відомо, що 28-ий з черги президент Америки Вудро Вілсон у своїх славетних 14-ох точках, проголошених за Першої світової війни, визнав право самовизначення тільки за поляками і чехами, — вважаючи ввесь Схід Европи за „Рашія" і, хоч сам професор університету, не орієнтувався в етнічній мозаїці Европи. Це добре, що тепер британський прем'єр Марґарет Тачер вимагає права самовизначення для мешканців Фальклянських островів — у величезній більшості фермерів, що займаються випасом кількасот тисяч овець, вовна яких — чи не є єдиним продуктом експорту тієї непривітної малої території, меншої за стейт Коннектикат. Війна між Англією і Арґентиною не є війною за ті непривітні, майже незамешкалі острови. Це війна за національно-державний престиж і війна за збереження при владі диктаторського режиму президента Леопольдо Ґальтієрі в Арґентині та консервативного уряду Марґарет Тачер у Великобританії. В обох цих країнах панує економічна криза і в обох тих країнах названі особи при державній кермі мають проти себе сильну опозицію та мусять рахуватися з максималістичними настроями своїх громадян, які вважають, що по їхній стороні „правда і право" — хоч так не є. — У цьому крутежі власне й цілий абсурд арґентинсько-британської війни, яка може розпалити й світову пожежу, якщо б Москва захотіла використати нагоду для власного аґресивного націоналізму.

ДВА РОСІЯНИ, ЕДУАРД МИСЛОВСКІ І ВЛАДІМІР Бялібердін, перший раз „здобули" вершок Мавн Евересту, найвищої гори в Непалі, заявив кореспондентам речник міністерства туризму Непалю. Москвич 44-річний Е. Мисловскі і ленінградець 32-річний Бялібердін, осягнувши вершок 29,028-футової гори, задержались там 30 хвилин, а потім почали сходити вниз.

Анатоль Камінський

ЧЕРГОВИЙ „ІСТОРИЧНИЙ" НАСТУП МОСКВИ І НАША ВІДПОВІДЬ

(З приводу „спільного відзначення 60-річчя СССР і 1500-річчя Києва")

Цьогорічна широкомаштабно запляновна і штучнобурно розколихана офіційна компанійщина для „відзначення 60-річчя СРСР і 1500-річчя Києва", з кожним днем набирає щораз то більшої інтенсивности. Постанови партії і уряду, наукові конференції і сесії, академічні і публіцистичні видання, літературні нариси і поеми, журнальні і газетні статті, театральні вистави і кіно, мистецькі твори і балет, комуністичні суботники і „соцзмагання" різних родів — присвячені цим датам — заповняють докрайно і впритул в Україні радіо, телебачення і пресу. Вони дослівно приголомшують громадськість мутною хвилею своєї раз бляшано-тріскотливої, раз шумно-барабанної, але повсюдно нудностереотипної, хоч нахабно-пронизливої пропаганди. Не дивниця, що й саме „відзначення" цих річниць, штучно поєднаних у протирічному, єхидно-співставленому „програмовому сполученні" означає ні більше ні менше, як знаменну подію вітчизняної історії" саму у собі.

Її програмову сутність і актуально-політичну цілеспрямованість накреслив чи не найповніше віцепрезидент АН СССР П. М. Федосєєв з Москви, доповідаючи про „Київську Русь та її роль в історії долі нашої Батьківщини", на „об'єднаній науковій сесії АН СРСР і АН УРСР, присвяченій 1500-річчю Києва", 14-го квітня, ц. р. в Києві. Згідно з „научними виводами" цього російського академіка, як їх на чільному місці подала вся преса в Україні з 15-го квітня ц. р., „Київська Русь, яка об'єднала в IX-XI віках землі европейської частини нашої країни, стала історичною тільки трьох братніх слов'янських народів — великоруського, українського та білоруського; в рамках цієї держави робили перші кроки в своєму суспільно-політичному розвитку також понад двадцять несловянських народів Прибалтики, Півночі, Поволжя, Північного Кавказу, Причорноморя". Доповідач зокрема широко зупинився над ролею „закладених Київською Руссю історичних зв'язків між народами, ролею її суспільно-політичної спадщини в процесі утворення Російської централізованої держави, в боротьбі за повалення іноземного панування, возз'єднання всіх східньослав'янських земель і перетворення Росії у найбільшу державу Европи". „Російська централізована держава виступає як спадкоємець всього позитивного, що було в сивій давнині... і значення історичної спадщини Київської Русі, таким чином, полягає насамперед у тому, що вона підготувала матеріяльні, соціяльні і культурні передумови утворення централізованої держави". Ця „Російська централізована держава, — підкреслив Федосєєв, — виступаючи як оплот національного визволення і відродження східнього слов'янства, об'єднала землі, що тяжіли до російської народности етнічно і економічно, були зв'язані з нею історичними традиціями". В такому сенсі, згідно з дальшими „науковими доказами" цього академіка, Совєтський Союз є прямим спадкоємцем і Київської Русі, а не тільки пізнішої „централізованої російської держави", „завдяки мудрій ленінській національній політиці". Її „наріжним каменем було інтернаціональне об'єднання в ім'я...побудови соціялізму і комунізму", яке вже під сучасну пору, в добу „розвинутого соціялістичного будівництва" привело до „утворення історично нової соціяльної і інтернаціональної спільності — радянського народу..." „понад 60 років тому вирішити національне питання демагогічно обіцяли різні буржуазно-націоналістичні та дрібно-буржуазні партії", а серед них і „українські націоналісти", але „усі ці 'рятівники' нації просто торгували національним суверенітетом, у своїх корисливих інтересах жертвували національною незалежністю, душили справжні живі і творчі сили своїх народів..."

Як мовлять, сказано „ясно та просто" і додавати нічого. Ледве чи Федосєєву у його „переписуванні і інтерпретуванні історії" дорівняли б орвелівські „історики" з „1984"! Кошмарне-дивовижне перекручення і переставлення історичних фактів та злочинно-свавільне, не лише антинаукове, але нелюдсько-дике „переінтерпретування" їх і підстриження під кшталт мрякобісних, шовіністичних і місіоністичних зазіхань теперішньої російської імперіяльної оліґархії в Кремлі — ставить у тінь навіть Орвелла. Йому аж ніяк не дорівняти ні Федосєєву, ні його колеґам з Академії наук і з-поза неї.

Одним помахом своєї „академічної долоні", Федосєєв позбавив український народ його Київської держави з її глибоко розвиненополітичною культурою і демократизмом та всякого власного національного державно-творчого процесу протягом довгих віків історії взагалі. А цілу українську націю ще у княжій добі „перетворив" на лише етнічно сирий, несферментований матеріял, який ще в сивій давнині мріяв виключно про те, щоб чим скоріше будувати „централізовану

(Закінчення на стор. 4)

Михайло Кучер

Їхав поїзд у Москву...

Їхав поїзд з України і віз у Москву делеґації на черговий історичний з'їзд ЦК КПСС.

І їхали у тому поїзді дві доярки — „знатні" із районного центру. Їхали — бо це радість і свято немале для затурканої нещасної „знатної" доярки. На жакетиках у них висіли ордени — „платня" партії за „знатність", за те, що щодня о четвертій годині ранку вставали і йшли на ферму, а верталися як вже стемніло.

І так з дня на день, без вихідних, без свят, бо корів треба доїти щодня і щодня годувати, якщо є чим.

І тому теплою радістю світилися їх обличчя — кілька день відпочинку, а обличчя тридцятилітніх - так на років шістдесят.

І везли у вузликах кожна рублів тридцять, щоб там у Москві щось купити...

Поїзд минав село. Біля кооперативи стояла черга. „Давали" хліб. Обличчя жінок, хоч віком різні, сірі, отак на років шістдесят.

А полями йшли трактори, орали, за ними сівалки, а зверху літаки розсипали добрива. Та орали і сіяли місяць пізніше. Земля була суха, не проросте зерно. А як і проросте, помре під гострим вітром. А що не вимерзне, згорить під весняним суховієм. Зими без снігу, а дощі коли їх не треба.

Перед сівбою — засідання, збори, лайка, погрози. Багато засідань і ще більше погроз і лайки. І всі впевняли — голови колгоспів впевняли райони, райони клялися областям, області плакали перед республікою. А республіка з рукою на творах Маркса-Леніна клялися генеральному секретареві. А генеральний у своїй історичній промові у свою чергу запевняв цілий совєтський народ, всі країни соціялістичного табору, всі чорні африканські країни, що розвиваються і ніяк розвинутись не можуть що в історичні дні з'їзду КПСС всі хліборобські праці будуть закінчені вчасно і буде хліба досить. Будуть з хлібом села, райони, області та республіки. І буде з хлібом Москва.

І не помилився генеральний. Коли він клявся та обіцяв — синіми морями океанами під синім сонцем пливли кораблі-ґіганти з пшеницею Америки, Канади, Арґентини, Австралії. Пливли в порт Одесу, щоб нагодувати.

А в хлівах України стояли сумні корови. Вони не брали жадних соціялістичних зобов'язань, їсти хотіли, молока було мало. А що вже вівця тиха, терпелива Божа тварина тай та звіріє весною від голоду і нищить ягнят.

І їхав поїзд у Москву, і везли „знатні" доярки кожна рублів тридцять. Може там щось купити... А чорні, глибоко порепані, долоні ховали від людей — справжні ордени ховали.

Москва зустріла поїзд густим, колючим снігом та вітром. Сніжний янгол щедрою долонею сипав сніг. Вночі випогодилось і з неба дивились великі зорі як очі янголів. Вони мандрували небом і зупинились над готелем, де спали „знатні доярки.

Та не спали вони. Все було незвичне, а постіль дуже м'яка. Навшпильки увійшли у ванну кімнату. Вода була і гаряча. І холодна. Висіли рушники, лежало мило. Понюхали. Але викупатись не насмілились. Згадали балію у селі, в якій мились з дитинства. І було як у пісні — клепки соснові, а денце дубове. Ранком зорі у небі погасли. Почався черговий „історичний" з'їзд...

Іван Кедрин

ЕДВАРД КОЗАК — САТИРИК

З-посеред різних дефініцій, що таке сатира, найращою мабуть, є та, яка стверджує, що сатира — це комбінація сарказму, іронії і гумору для підкреслювання недоліків одиниці чи колективу. В „Енциклопедії Брітанніка" знаходимо цікаву заввагу, що „без гумору сатира є лайкою", а без літературної форми сатира є грубою насмішкою". Отож сатири не можна відділювати від гумору — тому й у літературі інколи тільки дуже тонка стінка відмежовує гомореску від сатири, гумориста від сатирика. Але ці обидві ділянки творчости є ділянками літератури, якщо, очевидно, вони мають притаманні літературі прикмети, якщо вони мають „літературний багаж" — за формою і змістом. Засновника сатири вважають Ґая Люцілія із античної римської літератури з половини другого сторіччя перед народженням Христа. У новітньому письменстві деякі найбільші світочі різнонаціональної літератури користувалися у своїй творчості також сатирою, — як, наприклад, Дікенс і Бернард Шов в англійців, Вольтер у французів, Гайне, Ґете і Лессінґ у німців, Пушкін у росіян. Українцям найбільш відома сатирична комедія Гоголя „Ревізор з Петербурга". У школі вчили нас, що сатирою є віршик „Пан та собака" Гулака-Артемовського. Богдан Кравців, автор гасла „Сатира" в Енциклопедії українознавства, уважає, що „гостро сатиричний характер" мають такі величаві поеми Шевченка, як „Сон", „Кавказ" і інші. До сатириків він зараховує Руданського і Маковея. З українських сатириків новітньої доби найбільш відомий Остап Вишня. В українських перекладах появилися деякі нариси російських сатириків Аверченка і Зощенка, дарма що в 1964 році у Москві видано книжку Аверченка, як „Гумористіческіє расскази", — гумористичні, а не сатиричні. Перед Першою світовою війною відомими були славетні сатиричні журнали „Флігенде Блеттер" в Австрії і „Сімпліціссімус" у Німеччині, який не вагався шарпати своєю сатирою навіть „залізного канцлера" Бісмарка. За Польщі між двома світовими війнами відомим став сатирик „Вєх, — за „радянської" Польщі появлялися „Шпількі" (вони підпали під строгу цензуру), навіть у Совєтському Союзі сатирики перепачковують тут і там свої критично-насмішливі нариси на адресу недоліків большевицького „раю".

Найкращий наш сатирик

Сучасним славетним українським сатириком є Едвард Козак, піонер української сатиричної преси. У „Зизі" й „Комарі" він був тільки редактором тих гумористично-сатиричних журналів у пресовому концерні Івана Тиктора у Львові між двома світовими війнами. У „Лисі Микиті", що його заснував був Ярослав Пастушенко, власник книгарні „Арка" у Ню Йорку, Едвард Козак є видавцем, редактором, автором більшости тексту та ілюстратором, — і, будучи одночасно одним із найвидатніших сучасних артистів-малярів, — завдяки цій різновидності творчого таланту є унікальною появою в історії української культури. За професією він не тільки маляр, але й журналіст, а його нариси сповнені сарказму, іронії й гумору не належать до категорії газетних фейлетонів, то є „пар екселянс" творами літературними. Він не промовляє, як сатирик сам, з підметом „я", тільки за посередництвом створеного ним Гриця Зозулі, мудрагеля який, вагається між придуркуватим сватом та хлопським філософом. Гриць Зозуля промовляє власним, тільки йому відомим і прикметним наріччям, яке підкреслює гумористичний характер його монологів. Незрівняним живим Грицем Зозулею є Йосип Гірняк — великий драматичний артист, особливо визначний у характеристичних ролях — таких власне, як оцей малограмотний, проте глибокий мудрець — Гриць Зозуля.

Едвард Козак виступив із першим своїм гумористично-сатиричним твором під заголовком „Гриць Зозуля" у 1973 році у власному видавництві „Лиса Микити" (стор. 224) і тепер, на порозі свого 81-го року життя видав другу подібну книгу п. з. „На хлопський розум Гриця Зозулі" (Видавництво „Лиса Микити", 1982, стор. 232). У першому названому творі — 108 нарисів-оповідань, насправді монологів Гриця Зозулі, у названому новому творі — 95 таких оповідань-монологів.

Архітект громадської думки

Значення творчости Едварда Козака, як сатирика, далеко переступає межі навіть дуже талановитого письменника з таким похвалигідним літературним багажем, як своєрідна мова, стиль, тонке вичуття естетики, яке не дозволяє на будь-яку грубість, одностайна атмосфера, що сповиває отих понад 200 перлин літературної сатири. Її особливе значення у тому, що Едвард Козак за своїм світоглядом людина „з хребтом", безпосередня, щира, колишній український вояк, державник-патріот не фрази, а діла, особисто скромний, ворог усякого шахрайства, брехні, нечесної гри,

(Закінчення на стор. 4)

Появився Альманах Об'єднання Ветеринарних Лікарів

У наших руках монументальне видання „Альманах Об'єднання Українських Ветеринарних Лікарів", вислід наполегливої праці гуртка наших колеґ-ентузіястів, які не жаліли труду, часу і грошей, щоб ця книга дійшла до широкого кола читачів і розкрила перед ними світлу картину зорганізованої діяльности українського ветеринарного лікаря.

На жаль, в обставинах нашої дійсности, як на рідних землях до Другої світової війни, так і на теренах нашого нового поселення в різних країнах світу, ми не могли позволити собі на створення виключно професійної організації, але гуртуючись на базі цієї професійної приналежности, ми мусіли рівночасно бути громадською організацією, виповнюючи своєю діяльністю ті прогалини, які в будь-який спосіб загрожували нашому національному організмові. І саме наш Альманах є тим віддзеркаленням нашої праці, наших змагань і наших невдач на дорозі професійної діяльности, тісно пов'язаної з усіма ділянками життя нашого українського суспільства.

Ініціятори, організатори і ті, які остаточно довели до завершення і появи Альманаху ОУВЛ керувалися почуттям відповідальности перед цілим нашим народом. Вони бажали розкрити минуле для сучасного покоління з думкою про майбутнє. Бо ті, що прийдуть по нас, матимуть міцну основу продовжувати на ній надалі працю нашого Об'єднання УВЛікарів. Крім того, видання ще тим важливе, що під сучасну пору в Україні наші колеґи-ветеринарні лікарі не мають змоги об'єднуватися у професійній організації, видавати свій журнал так як це ми можемо

(Продовження на ст. 3)

Остап Тарнавський

ПЕРЕД ШОСТИМ З'ЇЗДОМ УКРАЇНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ

I

Призидія Об'єднаних Українських Письменників в еміґрації „Слово" проголосила, що Шостий з'їзд українських письменників в еміґрації відбудеться у днях 11-12-13-го червня 1982 року в Торонто, Канада. Цей з'їзд, що в ньому візьмуть участь не тільки письменники і літератори з терену А... ики, але й деякі представники літературного світу в Европі і навіть в Австралії, буде відзначенням чверть століття існування та діяльности „Слова". Саме ідея організувати українських письменників на поселеннях в заокеанських країнах виникла ще в 1954 році, коли то багато наших письменників змогли переселитися й осісти в країнах Північної та Південної Америки й Австралії. Велика група письменників опинилась у Ню Йорку й ось у цій світовій метрополії 26-го червня 1954 року у залі Українського Літературно-Мистецького Клюбу, що вже тоді існував під проводом скульптора Сергія Литвиненка, зібрались наші письменники, щоб спільно обговорити можливості дальшої літературної діяльности. Як це записано у протоколі з цієї першої письменницької зустрічі, в ній взяли участь: Тодось Осьмачка, Євген Маланюк, Володимир Міяковський, Віктор Приходько, Галина Журба, Наталія Лівицька-Холодна, Докія Гуменна, Богдан Кравців, Юрій Дивнич, Григорій Костюк, Василь Барка, Святослав Гординський, Йосип Гірняк, Микола Понеділок, Іван Керницький, Вадим Лесич, Остап Тарнавський, були і два представники білоруських літераторів: Антін Адамович і М. Сядура. Приявні на нараді письменники ще жили споминами про МУР (Мистецький Український Рух), що діяв в останніх роках сорокового десятиріччя в Німеччині, і думали про створення подібної організації, що могла б стимулювати творче життя письменників і допомагати їм у виданні їхніх творів. Тоді, на цій нараді порішено створити об'єднання українських письменників і названо цю організацію „Словом". Цю першу на американській землі нараду українських письменників закінчено літературним вечором, під час якого свої твори читали Осьмачка, Маланюк, Лесич, Керницький і Понеділок, а в концертовій частині виступили піяністка Дарія Каранович-Гординська і співак Михайло Мінський.

Хоч „Слово" було подумане, як організація українських письменників у ЗСА, то зразу мусіло поширити свій засяг на інші країни, в яких у висліді еміґрації опинилися українські письменники. Своє приступлення до „Слова" зголосили письменники з Канади з Уласом Самчуком у проводі, письменники з Европи з Іваном Багряним і Михайлом Орестом і письменники з далекої Австралії. Уже наступний рік, 1955, показав, що організація письменників допомагає пожвавленню літературного життя. 13-го березня 1955 року відбувся у Ню Йорку наступний літературний вечір у великій залі Українського Народного Дому. Доповідь читав Юрій Шерех, а з читанням своїх віршів виступила Наталія Лівицька-Холодна, Яр Славутич та Остап Тарнавський; артисти сцени Олімпія Добровольська, Йосип Гірняк і Лариса Кукрицька читали твори Леоніда Лимана, Вадима Лесича і Петра Голубенка. Докія Гуменна розказала про свою творчу працю. Виступили теж письменники-гумористи Іван Керницький і Микола Понеділок.

Успішний літературний вечір допоміг письменникам оформити свою організацію. Оформлено статут, що поставив метою Об'єднання: згуртувати українських письменників в еміґрації на засадах вільного творчо-мистецького вияву, різних мистецьких переконань і різних політичних і суспільних поглядів. Статут Об'єднання Українських Письменників в еміґрації „Слово" прийняли члени на нараді 1-го січня 1957 року і тоді Об'єднання уконституувало свою Президію в такому складі: Євген Маланюк — почесний голова, Григорій Костюк — голова та Юрій Лаврі:ненко, Докія Гуменна, Остап Тарнавський, Леонід Лиман і Богдан Бойчук — члени Президії.

Щоб заманіфестувати світове положення Об'єднання Президія постановила скликати світовий з'їзд українських письменників. Такий перший з'їзд українських письменників відбувся в Ню Йорку в днях 6-7-го грудня 1958 року. На з'їзд прибули письменники зі ЗСА, Канади, ба навіть із-за океану, а інші прислали свої привітання і повновласті. Іван Багряний, який прибув з Німеччини, виголосив програмну доповідь про єдність літературного процесу в Україні й на еміґрації. Улас Самчук визначував ролю „Слова", як продовжувача діяльности МУР-у в Німеччині. Богдан Кравців говорив про літературу в Україні. На актуальні проблеми літератури висловлювались у дискусії Галина Журба, Людмила Коваленко, Микола Шлемкевич, Василь Гайдарівський, Юрій Лавріненко, Юрій Шерех, Василь Чапленко, Марія Струтинська та багато інших письменників. З'їзд письменників вітали особисто: президент Української Народної республіки Степан Витвицький, голова УВАН Михайло Ветухів, голова Українського Народного Союзу Дмитро Галичин і голова ЗУАДКомітету Володимир Галан. Об'єднання українських письменників на чужині стало дійсністю. Світовий з'їзд письменників був маніфестацією цього об'єднання і маніфестацією живучости української літератури і перед світом і перед рідним краєм. З нагоди з'їзду відбувся літературний вечір, що показав широку панораму літературної творчости. Виступили Іван Багряний побіч Емми Андрієвської, обидвоє з Европи, Улас Самчук побіч Бориса Олександрова та й інші літератори з Канади, поети Олег Зуєвський і Діма, а разом з ними представники наймолодшого покоління поетів так званої Нюйоркської групи — Женя Васильківська, Богдан Бойчук і інші.

З'їзд письменників вибрав Президію Об'єднання Українських Письменників „Слово". Головою Президії затвердив з'їзд Григорія Костюка, заступниками голови стали Улас Самчук з повновластями на Канаду, Іван Багряний, як репрезентант письменників в Европі, Юрій Лавріненко і Богдан Кравців; секретарем Об'єднання став Остап Тарнавський, а касирем — Богдан Бойчук. До Президії Об'єднання входили ще Докія Гуменна й Іван Керницький.

Від цього першого з'їзду Об'єднання „Слово" почало свою конституційну діяльність. Під фірмою „Слово" зі запроєктованим мистцем Яковом Гніздовським знаком птаха у леті почали появлятися нові книжки наших письменників. Президія „Слова" плянувала видання власного літературного органу.

(Продовження буде)

Появився...

(*Продовження зі стор. 2*)

робити, видаючи наш „Інформативний Листок". Вони не можуть капіталізувати і поширювати професійні досягнення українських ветеринарних лікарів і їх вклад у скарбницю науки під знам'ям України.

Статті, що складаються на зміст Альманаху, розкривають перед читачем широкий діяпазон діяльности українського ветеринарного лікаря, як в Україні, так і в обставинах еміграційної мандрівки почерез Німеччину, Австрію до країн нового поселення. Читаючи поодинокі статті, ми з гордістю можемо ствердити, що починаючи вже від 1913 року, коли то у Львові постало українське академічне Т-во українських студентів ветеринарної медицини у Львові „Ватра" аж по сьогоднішній день, український ветеринарний лікар був завжди громадсько виробленим членом суспільства, її інтегральною частиною. Він завжди керувався добром цілости, а своє професійне знання і працю пов'язував з національними інтересами народу і був постійно готовий йому служити.

Як голова Об'єднання Українських Ветеринарних Лікарів в часі підготови і видання Альманаху сердечно вітаю Редакційну Колегію з їхнім виданням, та особлива подяка д-рові Романові Барановському за його незвичайно наполегливу працю, пов'язану з упорядкуванням матеріялів та зредаґуванням цієї вартісної книги.

Велика вдячність нашого Об'єднання належиться д-рові Ярославові Н. Ґелеті, який перший зібрав матеріяли потрібні до Альманаху, вкладаючи в цю працю свій час, труд і часто покриваючи фінансові зобов'язання власними матеріяльними засобами.

Крім цих двох вищезгаданих колеґ, які найбільше вклали праці у підготові цього видання, масу інших дрібніших завдань виконували інші колеґи „безіменні ентузіясти", без праці яких не можна було б завершити цього діла. Їм усім належиться щире спасибіг.

В імені Головної Управи — подяка усім авторам статтей, що складаються на зміст цього видання, а їх біля тридцятки. Дякую усім колеґам які на заклик Головної Управи поспішили із своїми грошовими датками і пожертвами на видавничий фонд, і таким чином вможливили його появу. Спільним зусиллям постав незнищимий твір!

У глибокій пошані бажаю на цьому місці згадати також тих наших членів, що їм не довелося дочекати появи нашого Альманаху, а які доклали до нього не одну цеголку. В особливіший спосіб бажаю підкреслити заслуги покійного колеги д-ра Богдана Чехута, одного із ініціяторів, в серці якого зродилася ідея опрацювання такого видання.

Д-р Іван Рудавський

Замість квітів на могилу Дорогої

бл. п. АЛЕКСАНДРИ КЕЙС

на ФОНД БУДОВИ ПАМ'ЯТНИКА МИТРОПОЛИТОВІ В. ЛИПКІВСЬКОМУ

зложила 25.00 долярів

КВІТКА СТЕЦЮК

Повідомляємо Приятелів і Знайомих, що в СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ

бл. п. проф.

РОМАНА БЖЕСЬКОГО

який упокоївся 4-го квітня 1982 року в Дітройті, похований на українському православному цвинтарі в Бавнд Бруку, Н. Дж.

відслужиться

ПАНАХИДА

в православній церкві св. Андрія в Дітройті,
при Прескат вулиці

дня 13-го травня 1982 р., о год. 7-ій веч.

Знайомих і Приятелів просимо про участь і молитви за душу Покійного.

ПРИЯТЕЛІ Покійного

Ділимося сумною вісткою, що в п'ятницю, 7-го травня 1982 року відійшов у Вічність на 94-му році життя,
наш Найдорожчий ТАТО, ДІДУНЬО І ПРАДІДО,
ПОЧЕСНИЙ КРИЛОШАНИН ПАТРІЯРХА ЙОСИФА

бл. п.

о. ПЕТРО ПОДОЛЯК

б. капелян і катехит Дрогобича, душпастир в Кауфбойрені, Німеччина, Пассейку, Н. Дж. і Ембрідж, Па.

ПОХОРОН відбудеться 12-го травня 1982 року з церкви Непорочного Зачаття в Дітройті, Миш.

Горем прибиті:
РОМА — донька
ЮРКО — син
ЛЕВКО — син
ҐЕРТРУДА — невістка
ТЕРЕСА, РОМАН, МАРТА, ПЕТРО — внуки
МИХАЙЛО, МАТЕЙ, КОЛЕН І РАЄН — правнуки

Ділимося сумною вісткою з Приятелями і Знайомими, що 5-го травня 1982 року в Польщі, відійшов несподівано у Вічність,

наш Найдорожчий

МУЖ, БАТЬКО І ДІДО

бл. п.

СТАХ КОХМАН

народжений 1907 р. в с. Заланів, пов. Рогатин.

ПОХОРОН відбувся в суботу, 8-го травня 1982 р.
Горем прибиті:

дружина — РОЗАЛІЯ в Польщі
дочка — ГАНЯ КІЦАК з чоловіком ДМИТРОМ
син — МИХАЙЛО КОХМАН з дружиною ІРЕНОЮ в Україні
внуки:
МІРА ЗАВОЙСЬКА з мужем БОГДАНОМ
ДАНА, ПАВЛУСЬ
МИХАЙЛО з дружиною ОКСАНОЮ в Україні
ВОЛОДИМИР, ОЛЕГ в Україні
шваґер — ВАСИЛЬ ПІЦИК з дружиною ЕВГЕНІЄЮ
Ближча і дальша Родина в Америці й Україні

В ТРЕТЮ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

АРТИСТА-МАЛЯРА

бл. п.

МИКОЛИ НЕДІЛКА

Незабутнього мого МУЖА, який упокоївся 12-го травня 1979 року просить помолитися за душу Покійного

ОКСАНА — дружина з Родиною

Організації Українського Визвольного Фронту у Клівленді, Огайо

діляться сумною вісткою з Друзями, Приятелями і всією Українською Громадою, що 4-го травня 1982 року, передчасно відійшов у Вічність

бл. п.

МИХАЙЛО ЛІШНЯНСЬКИЙ

довголітній член ООЧСУ й СУМ-А, прикладний муж і батько.

Опечаленій Родині передаємо вислови найглибшого співчуття.

ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ у КЛІВЛЕНДІ

В ДЕСЯТУ РІЧНИЦЮ БОЛЮЧОЇ НЕЗАБУТНЬОЇ СМЕРТИ нашого Найдорожчого МУЖА, БАТЬКА І ДІДУНЯ

св. п.

Проф. ІВАНА ВИНАРА

б. директора Української Дівочої Гімназії у Львові

буде відправлена

ПАНАХИДА

в понеділок, 17-го травня 1982 р., о год. 8-ій ранку в Українській Католицькій Церкві у Денвері, Колорадо.

Просимо про молитви.

Дружина — ЕВФРОЗИНІЯ
сини:
БОГДАН з дружиною ТЕТЯНОЮ і внуком ТАРАСИКОМ
ЛЮБОМИР з дружиною АННОЮ і внучкою НАТАЛКОЮ

Товариство Українських Інженерів Америки — Відділ у Філядельфії, Па.

ділиться сумною вісткою з усім своїм Членством та Українською Громадою, що дня 8-го травня 1982 р. відійшов у Вічність, на 91-му році життя

бл. п. інж.

ІЛЛЯ ЖУРЖА

взірцевий член Товариства.

ПОХОРОН відбудеться в четвер, 13-го травня 1982 р., о год. 10-ій ранку в українській православній катедрі св. Володимира при 6740 Н. 5-ій вул. у Філядельфії, Па., звідкіля Тлінні Останки будуть перевезені на українське православне кладовище св. Андрія у С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

У глибокому смутку повідомляємо, що 8-го травня 1982 року відійшов від нас у Вічність на 77-му році життя

наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, БРАТ, ДІДУСЬ І ШВАҐЕР

бл. п. інж.

СТЕФАН ЮРЧИНСЬКИЙ

учасник Листопадового Чину у Львові.

ПАНАХИДА — у вівторок, 11-го травня 1982 р., о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Koschek Funeral Home, 990 Broad Street **в Трентоні, Н. Дж.**

ПОХОРОН в середу, 12-го травня 1982 р., о год. 9:30 ранку з церкви св. Йосафата при 1195 Deutz Avenue, **а звідти на католицький цвинтар** St. Mary's **в Трентоні, Н. Дж.**

Горем прибиті:
дружина — НАДІЯ
син — ІГОР з дружиною МАРІЄЮ і дітьми
сестра — СОФІЯ МАЦЕЛЮХ з родиною
шваґри:
інж. БОГДАН ФІЛІНСЬКИЙ з дружиною ГАЛИНОЮ
мґр. РОМАН ДЯКІВ з дружиною ІРИНОЮ
д-р РОМАН ТОПОЛЬНИЦЬКИЙ з дружиною БОГДАННОЮ і родиною
Ближча і дальша Родина в Америці

Ділимося сумною вісткою, що 8-го травня 1982 року відійшов у Вічність на 91-му життя

бл. п. інж.

ІЛЛЯ ЖУРЖА

сотник Армії УНР

ПОХОРОННА ВІДПРАВА відбудеться в четвер, 13-го травня 1982 р., о год. 10-ій ранку в катедрі св. кн. Володимира при 6740 Норт 5-ій вул. у Філядельфії, Па.

Після відправи Тлінні Останки будуть перевезені на український православний цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку —

РОДИНА ЛИМАРЕНКІВ

ГОЛОВНА УПРАВА КАРПАТСЬКОГО СОЮЗУ

ділиться сумною вісткою із Членами та Українською Громадою, що 19-го квітня 1982 року помер на 58-му році життя, після невилічимої недуги, син Срібної Землі,

сл. п.

ОЛЕКСА РЯБЕЦЬ

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 23-го квітня 1982 року у Лос Анджелес, Каліфорнія.

За довгу опіку та полагодження похорону щире признання хрещеникові п. Любкові Маґур.

Г. У. КАРПАТСЬКОГО СОЮЗУ, НЮ ЙОРК

Літературно-Мистецький Клюб у Філядельфії у пошану Василя Стуса

Тридцять років тому почав діяти в Філядельфії Літературно - Мистецький Клюб. Незабутні ті часи, коли головував у ньому д-р Володимир Дорошенко, потім письменник Зосим Дончук, а згодом довший час, бо аж понад 15 років, д-р Володимир Рудницький; опісля декілька років проф. Іван Коровицький. Всі ті роки Клюб був дуже діяльним і дав багато цікавих культурних вечорів для нашої громади. Діяльним між нами є співосновник Клюбу проф. Петро Мегик. Після деякої перерви Клюб відновив свою діяльність, коли головою став д-р Петро Клюк. Клюб зорганізував на протязі двох років ряд цікавих вечорів, які пройшли дуже успішно. Загальні збори були необхідні, та це, на жаль, відложено приблизно на два роки причиною чого була трудність знайти особу, яка мала б можливість очолити Клюб. Та відчувалась потреба відновлення діяльности, тож ще 11-го листопада 1981 р. відбулись Загальні збори Клюбу із звичайним порядком нарад. До Управи Літературно-Мистецького Клюбу увійшли: д-р Петро Клюк - голова, Петро Ґенґало - заступник голови, Іван Гош - імпрезовий референт, Ірина Палєвич - секретарка, Богданна Палєвич - скарбничка; члени управи: Лариса Дончук, Марія Варварів, інж. Михайло Нич, д-р Наталія Пазуняк, Роман Завицький, Петро Прус, Богдан Лисяк. Контрольна комісія: проф. Петро Мегик, інж. Володимир Шиприкевич, Микола Прасіцький.

Першим виявом діяльности нової Управи було улаштовання спільно з „Театром у П'ятницю" і „Театральною Студією Молоді" під керівництвом Володимира Шашаровського, авторського вечора Марти Тарнавської, що відбувся 3-го квітня 1982 року, з доповіддю проф. Гр. Костюка та з читанням творів поетеси нашими визначними акторами при численній участі громадянства.

Першою самостійною імпрезою нової Управи буде літературний вечір в пошану Василя Стуса, що відбудеться у неділю 23-го травня 1982 року в Освітньо-Культурному Центрі у Філядельфії. Учасники програми будуть доповідачі: Надія Світлична і д-р Остап Тарнавський, рецитація творів — Клавдія Гош і рецитація творів та вокальні точки у виконанні Евеліни Белюць.

Постать поета Василя Стуса така визначна високим тонусом його поезії, багатої філософським змістом і глибоким органічним патріотизмом, така небуденна своєю невгнутістю і така багатобічна творчим виявом, що не легко знайти слова для заохоти до участи у вечорі у його пошану. Нехай ім'я великого Василя Стуса, страдника і речника своєї доби в боротьбі невмирущої духової України, буде закликом до участи в цій імпрезі.

Н.П.

Едвард Козак...

(*Продовження зі стор. 2*)

боліє недоліками громади і всі такі недоліки безпощадно таврує — своїм саркастично-іронічним словом, своїм дотепом, своєю сатирою, яку прикрашує і підкреслює — своїми карикатурами. Бо Едвард Козак, знаменитий знавець рисунку і першорядний ілюстратор, вміє рисунком віддавати зміст наміченої ідеї і тому його карикатури йдуть впарі з його писаною сатирою. Логічно — Едвард Козак став у нас кращим архітектом публічної опінії, громадської думки, аніж уся газетна публіцистика, яка аж надто часто „не доходить" до умів нашої читацької громади (тим менше не доходить до тих, які „принципово" не слухають неприємної їм правди).

Роля письменника і журналіста може бути будуючою і руйнуючою, Це залежить від хисту, знання, рівня освіти, свідомости своєї відповідальности професіонала пера, від розуміння межі між тим, що „можна" і чого „не вільно". Особливо відповідальна роля сатирика. Сатира Едварда Козака має ту надзвичайну прикмету, що він ніколи не таврує недоліку людини чи колективу — несправедливо, ніколи не атакує фальшиво. Тавруючи брехню — він цурається брехні у своїй сатиричній творчості. Тому його сатира здорова, конструктивна, громадська, будуюча. Вона позбавлена злобної іді і сповнена справжнього — хоч інколи — гіркого — гумору. І тому теж однаково, як його перша книжка „Гриць Зозуля", так і ця друга книжка „На хлопський розум Гриця Зозулі" є справжньою насолодою для читача.

Відбулися наради...

(*Продовження зі стор. 1*)

ський і Евстахія Мілянич цікавилися побудовою дому для старших членів УНС на Союзівці; д-р Аскольд Лозинський цікавився справою злуки двох союзів; Володимир Квас, дотеперішній управитель Союзівки, висловив своє розчарування перебігом нарад і рівнем дискусії, бо в минулому делеґати обговорювали проблеми і справи Конвенції. При тому він проголосив, що кандидуватиме на головного радного УНС; також інші — Кирило Безкоровайний, Р. Крупка, Іван Пригода, Микола Хоманчук, д-р Микола Шпитко — зголосили свої кандидатури на радних чи контролерів.

Вичерпні відповіді на запитання присутніх давав головний предсідник, заявляючи, що Екзекутива не має нічого проти існування Культурної комісії чи фонду української культури; УНС має заінвестованих 8,5 мільйонів долярів в Українській Будівлі і тому не може власними фондами взятися за побудову дому для старших. Треба отримати допомогу від федерального Уряду, що є дуже трудно під теперішню пору, або будувати так звані кондомініюми, тобто мешкання фінансовані заінтересованими членами.

Атмосфера в дискусії дещо „піднеслася" після виступу почесного члена УНС і колишнього головного предсідника Йосипа Лисогора, який висловив незадоволення виясненням д-ра І. Флиса про розподіл влади в УНС, злуки двох союзів, яка є дуже приспішеною, бо сама Екзекутива, на його думку „немає ще ясного погляду на ці справи'.

Після виступу Й. Лисогора Е. Мілянич заявила, що спад членства не почався від сьогодні; д-р О. Волянський — „у „Свободі" писалося чимало про злуку двох союзів"; Іван Яремчук заявив, що критикувати все легше, як організувати; ред. Володимир Левенець запропонував, щоб делеґати висловили свої думки у „Свободі", щоб з ними познайомився широкий круг громадянства; А. Лозинський зі здивуванням запитував чому члени так легковажно сприймають спад членства в УНС; Степан Чума вказував на нові можливості організування членства серед новоприбулих.

Після кінцевих завваг і вияснення головного предсідника д-ра І. Флиса, М. Хоманчук формально закрив наради. Перед закінченням нарад д-р І. Флис представив присутнім нового управителя Союзівки М. Прокопця, який розпочав працю на цій оселі 26-го квітня.

Делеґати й гості однак не розходились і при каві та солодкім ще довго обговорювали різні аспекти праці УНС, зокрема підготови до 30-ої Конвенції.

Черговий...

(*Закінчення зі стор. 2*)

Російську державу" і ввілятися в „нову соціяльну інтернаціональну спільність, якій на ім'я радянеький (читай: російський) народ..." Коротко: ще старі русичі нічого іншого собі так задушевно не бажали як чимскорішого приходу Леніна „з його мудрою національною політикою", яка й довела б до „единого радянського народу", „з єдиним народногосподарським комплексом" і „братньою допомогою старшого брата" у формі суцільної русифікації.

Можна б махнути рукою на того роду „федосєєвську" „історіографію" і „історіософію", якщо б вони не служили корінною базою і програмовим унапрямлюванням теперішньої „національної політики" Москви. Але у зв'язку з цим останнім — це неможливо. Бо цей лже-історичний сумашедший бред і є інтеґральною, невідлучною частиною практичної політики Кремля на наших землях. І у нашому протиставленні та поборюванні цієї політики ворога ми мусимо якраз починати від розкриття і поставлення на своє місце всіх цих федосєєвських і інших антиісторичних нісенітниць. В даному випадку не можна відділити науки від політики, як і не можна легковажити дивовижних політичних схем і проєкцій ворога через їхню ненауковість і спрощеність та всю несправжність його „арґументації".

Якраз навпаки. Розмах і послідовність великомаштабної кампанії Москви вимагає від нас чимскорішої, серйозної і всеохоплюючої протиакції, що в неї негайно мусить включитися перш усього наш науковий світ і водночас наша публіцистика і преса, наші політичні і громадські централі і організації. Наші наукові інституції, зокрема ці, які вже дотепер нав'язали непогані зв'язки і співпрацю з чужинецькими науковими інституціями і колами, повинні чим скоріше заанґажувати свої сили і прихильні нам чужі чинники для належного розкриття і зневтралізування та концепційного скомпромітування сучасних „історичних" схем і імперіялістичних проєкцій Москви. Власне, перш усього, якраз перед чужим науковим і політичним світом при допомозі відповідних наукових конференцій, симпозіюмів, протестів, писань тощо. У тому немало може послужити досвід, що його вже дотепер мали наші науковці в Гарварді, чи Українському Вільному Університеті (наприклад по лінії Сорбони і Мюнхенського та Штутґартського університетів) та наші наукові кола на чужинецьких високих школах і дослідних інститутах.

До речі, це водночас і певна нагода розправитися докорінно з сучасною російською імперіялістичною „наукою" та завдати належного удару практичній асиміляційно-русифікаційній політиці Москви, донісши як слід правду про них не лише нашому народові в Україні (як і іншим народам в СССР), але перш усього чужинецькому світові на Заході і у інших частинах земного ґльобу. Справа ця настільки важлива і пекуча, що нею повинен відразу занятися теж СКВУ та інші наші централі, мобілізуючи до стосовної протиакції всі доступні нам засоби — свої і чужі. З усім притиском треба сказати, що цей факт, що ця справа, на жаль, обійшлася у нас покищо майже мовчанкою (за вийнятком двох-трьох статтей) повинна заставити нас негайно докласти всіх зусиль, щоб не запізнюватись і надалі із конечним відпором ворогові збоку еміґрації. Перешкодою для цього не сміє бути теж останньо зарисований у нас громадсько-політичний двоподіл. Ба, навпаки, він може навіть частинно розладуватись і відпружитись якраз в ході і в наслідок стосовної спільної акції нас усіх.

✝ ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ПЕТРО ҐАЛАМАҐА, член УНС Відд. 45-го Т-ва „Любов" в Філядельфії, Па., помер на 62-му році життя. Нар. 18-го вересня 1919 року в Філядельфії, Па. Членом УНС став в 1938 році. Залишив у смутку дружину, п'ять дітей і двоє внуків. Похорон відбувся 7-го жовтня 1981 року на цвинтарі свв. Петра і Павла у Спрінгфілді, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар.

ГРИГОРІЙ ТИМКО, член УНС Відд. 155-го ім. „Запорізька Січ" в Перт Амбой, Н.Дж. помер 9-го жовтня 1981 року на 71-му році життя. Нар. 20-го лютого 1910 року в Україні. Членом УНС став в 1927 році. Залишив у смутку дочку Беверлі Сґромоло, сина Григорія та інших членів родини. Похорон відбувся 12-го жовтня 1981 року на Український Католицький Цвинтар в Говплови.

Вічна Йому Пам'ять!
Меланія Лоренц, секр.

РИЧАРД Е. БЕРЕЖНИЙ, член УНС Відд. 256-го ім. Івана Христителя в Рівергед, Н.Й., помер 23-го жовтня 1981 року на 22-му році життя. Нар. 1959 року в Рівергед, Н.Й. Членом УНС став в 1962 році. Залишив у смутку маму Джозефіну, батька Михайла, братів — Михайла і Давида, сестер — Алісу, Елізавету і Керен. Похорон відбувся 27-го жовтня 1981 року на цвинтарі св. Івана в Рівергеді, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Кирило Безкоровайний, секр.

МАРҐАРЕТА ҐАЙДА, член УНС Відд. 454-го Т-ва ім. Т.Г. Чупринки в Сейнт Катаринс, Онт., померла 4-го листопада 1981 року на 59-му році життя. Нар. 3-го липня 1922 року в Венґарті, Саск. Членом УНС стала 1970 року. Залишила у смутку мужа Миколу, двох синів, Степана і Михайла, доньку Лесю, дві невістки — Марійку і Софію; двох братів — Григорія і Володимира. Похорон відбувся 7-го листопада 1981 року на цвинтарі Вікторія Ловн в Сейнт Катаринс, Онт.

Вічна Їй Пам'ять!
М. Бережук, секр.

ПЕТРО МАРАК, член УНС Відд. 448-го ім. Самопоміч в Монтреалі, Канада помер 29-го листопада 1981 року на 60-му році життя. Нар. 11-го липня 1921 року в Монтреалі. Членом УНС став 1960 року. Залишив у смутку дружину Марію; синів — Михайла і Петра; три сестри і двох братів; ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 3-го грудня 1981 року на цвинтарі в Монтреалі.

Вічна Йому Пам'ять!
М.Перейма, секр.

ІВАН КРАВЕЦЬ, член УНС Відд. 316-го в Рочестері, Н.Й., помер 23-го листопада 1981 року на 88-му році життя. Нар. 1893 року в Коростовичах Рогатинського повіту в Україні. Членом УНС став в 1934 році. Залишив у смутку дружину Катерину і дочку Анну Швець. Похорон відбувся 27-го листопада 1981 року на місцевім цвинтарі в Рочестері, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар.

СОФІЯ ПАНЬКІВ, член УНС Відд. 125-го Т-ва св. Благовіщення в Чикаго, Ілл., померла 25-го листопада 1981 року на 85-му році життя. Нар. 24-го грудня 1895 року в Гаї Нижні, Західня Україна. Членом УНС стала в 1938 році. Залишила у смутку дочки: Маріянну Любезну, Катерину Яцулу, Джовн і сина Петра, п'ять внуків і двоє правнуків. Похорон відбувся 28-го листопада 1981 року на цвинтарі св. Миколая в Парк Ридж, Ілл.

Вічна Їй Память!
Ґльорія Пашен, секр.

ЮЛІЯ ТУЧАПСЬКА, член УНС Відд. 127-го ім. св. Миколая в Баффало, Н.Й., померла 24-го листопада 1981 року на 57-му р. життя. Нар. в Баффало, Н.Й. Залишила в смутку дочку Анну, сестер, братів і кузинів і дальшу рідню. Похорон відбувся 28-го листопада 1981 року на цвинтарі Кальварія в Чіктоваґа, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар.

ІВАН ШАТИНСЬКИЙ, член УНС Відд. 176-го ім. Тараса Шевченка в Чикаго, помер 1-го січня 1982 року на 68-му році життя. Нар. 1914 року на 68-му році життя. Нар. 1914 року в Україні. Членом УНС став 1969 року. Залишив у смутку дружину Христину, двоюрідного брата Василя та дальшу і ближчу родину в Америці та в Україні. Похорон відбувся 4-го січня 1982 року на цвинтарі св. Марії в Евергрін Парк, Іллиной.

Вічна Йому Пам'ять!
Михайло Остап, секр.

АНТОНІНА БОБАК, член УНС Відд. 235-го ім. св. Михайла в Россфорді, Огайо, померла 3-го січня 1982 року на 85-му році життя. Нар. 1896 року в Боську пов. Сянік, Лемківщина. Членом УНС стала в 1923 році. Залишила в смутку синів Миколу, Івана і Йосифа, та 10 внуків і 9 правнуків. Похорон відбувся 6-го січня 1982 року на цвинтарі Кальварії в Толідо, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!
Михайло Бобер, секр.

ІВАН ГАЛУЖАК, член УНС Відд. 114-го ім св. Володимира в Чикаго, Ілл., помер 2-го січня 1982 року на 73-му році життя. Покійний народився 18-го січня 1909 р. в Україні. Членом УНС став 1937 року. Залишив у смутку дружину Анну, дочку Гелен Старк, братів і сестер. Похорон відбувся на цвинтарі в Чикаго, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!
Ольга Бережан, секр.

АНАТОЛЬ БАХІР, член УНС Відд. 22-го Т-ва "Доброї Волі" в Чикаго, Ілл., помер 8-го січня 1982 року на 44-му році життя. Нар. 8-го березня 1937 року в Україні. Членом УНС став в 1971 році. Залишив у смутку дружину Джеральдину, дочку Шарон, синів Ґері і Джеймса, батьків Миколу і Марту, брата Володимира з дружиною Вейлен, ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся з української православної церкви св. Андрія на цвинтар Елмвуд в Чикаго, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!
Гелен Олек, секр.

ТРОФИМ Я.МЕЛЬНИК, член УНС Відд. 130-го ім. св. Володимира в Ню Йорку, Н.Й., помер 8-го січня 1982 року на 90-му році життя. Нар. 1891 року в Галичині. Членом УНС став 1935 року. Залишив у смутку сина — Стенлі Мельника, дочки — Нель (Анастазію) Дерех і Анну Тінклер. Похорон відбувся 11-го січня 1982 року на Новокальварійськім цвинтарі в Квінсі, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар.

ПАВЛИНА ДОМАРЕСЬКА, член УНС Відд. 5-го, померла 7-го січня 1982 року на 86-му році життя. Нар. 14-го жовтня 1896 року в Україні. Членкою УНС стала 1938 року. Залишила в смутку дочки: Дороту Б. Ґірінг і Юлію Д.Моллер. Похорон відбувся 11-го січня 1982 року на цвинтар Кальварійський в Вудсайд, Лонг Айленд, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!
М.Хоманчук, секр.

КАТЕРИНА ЄФІМЕНКО, член УНС Відд. 153-го ім. Луки Мишуги в Філядельфії, померла на 74-му році життя. Нар. 1908 року в Новочеркаську. Членом УНС стала в 1951 році. Залишила в смутку мужа Федора і родину в Україні. Похорон відбувся 13-го січня 1982 року на цвинтарі в Оук Лейн в Філядельфії.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар.

ЙОСИФ БИЧЕК, член УНС Відд. 383-го ім. свв. Петра і Павла в Бриджпорті, Па., помер 10-го січня 1982 року на 67-му році життя. Нар. в 1916 році в Філядельфії, Па. Членом УНС став в 1933 році. Залишив у смутку дружину Марію, сина Роберта, дочку Марлін, сестру Марселю і чотири внуки. Похорон відбувся 13-го січня 1982 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Кінґ оф Прасія, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Йосиф Хома, секр.

АНДРІЙ МАЙСТРИК, член і предсідник 226-го Відд. УНС ім. Лесі Українки в Денвері, Коло., помер 11-го січня 1982 року на 58-му році життя. Членом УНС став 1951 року. Залишив у смутку дружину Соню і сина Володимира, друзів, приятелів та союзову громаду. Похорон відбувся 16-го січня 1982 року на цвинтарі Кравн Гілл в Денвері, Коло.

Вічна Йому Пам'ять!
Мирослав Кальба, секр.

ВАСИЛЬ МУРИН, член УНС Відд. 56 св. Івана Хрестителя в Віллінґ, В.Вржджінія, помер 14-го січня 1982 року на 66-му році життя. Нар. 19-го лютого 1917 року в Діп Ран, Огайо. Членом УНС став в 1934 році. Залишив у смутку сестру. Похорон відбувся 18-го січня 1982 року на цвинтарі Апленд Гайтс, в Йорквіллі, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!
Петро Когут, секр.

МАРІЯ КУХТА, член УНС Відд. 63-го Товариства „Січ" в Форд Сити, Па., померла 15-го січня 1982 р. на 81-му році життя. Нар. 5-го серпня 1901 року в Польщі. Членом УНС стала в 1939 році. Залишила у смутку Михайла, Олену, Марію і Ольгу. Похорон відбувся 18-го січня 1982 року на цвинтарі св. Марії в Форд Сити, Па.

Вічна Їй Память!
Михайло Турко, секр.

СОФІЯ ЗАЛЬОПАНА, член УНС Відд. 57-го ім. свв. Петра і Павла в Коговсі, Н.Й., померла 16-го січня 1982 року на 86-му році життя. Нар. 1894 року в Копичинцях, Тернопіль. Членом УНС стала в 1925 році. Залишила в смутку дочки. Ярославу Білинську і Ольгу Ракочі та сім внуків. Похорон відбувся 19-го січня 1982 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Вотерфорді, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!.
Михайло Савків, секр.